

случай трѣбва да има особни приспособления, за да пропуца по-малко количество каша, а и самата хартиена каша трѣбва да е предварително подготвена, като въ нея бждатъ поставени бои, минерални вещества и др., за да може да се получи опредѣленъ видъ хартия. По такъвъ начинъ се получава различна хартия: бѣла — за писане, цвѣтна — съ която ти загъвашъ твоитѣ учебници, попивателна и др. Ако хартиенъ листъ се прекара бързо презъ сѣрна киселина и следъ това се измие съ амонячна вода, получава се пергаментна хартия. За направа на хубава хартия се употрѣбаватъ памучни и ленени парцали. Проста хартия може да се прави и отъ слама; такава е халваджийската хартия. За да може да се пише по книгата и да не се разлива по нея мастилото, тя се проклеива. Доскоро ние внасяхме всичката хартия, която ни бѣ потрѣбна, отъ чужбина. Сега у насъ има фабрики за хартия (Княжево, Искъръ, Кочериново и др.).

Тая сжщата целулоза, която се добива отъ дърветата, се употрѣбява днесъ за направа и на *облъкло*. Ти ще запиташъ, какъ става това: да не би да се правятъ дрехи отъ книга? — Не, драги приятелю! Наистина, презъ Свѣтовната война, когато ти не бѣше още роденъ, ние, по-старитѣ, имахме и това щастие — да видимъ и носимъ книжни дрехи. Но днесъ такива не се правятъ — поне у насъ, въ България. Но любопитствувай да разгледашъ връзката на твоя баща, хубавото шалче на твоята майка или сестра и вижъ отъ какво сж направени.

— Отъ коприна.

Да, но, по всѣка вѣроятностъ, изкуствена. И коприненото шалче, и копринената връзка нѣкога, не много отдавна, сж били частици отъ нѣкой хубавъ зеленъ боръ у насъ или въ чужбина. Тѣ сж направени отъ дърво, отъ талашъ. Целулозата, за която преди малко говорихме, следъ като бжде получена на голѣми четири-жгълни плочи, се изпраща въ фабриkitѣ за *изкуствена*